

FOAs klageinstans

Beretning 2018

(udarbejdet i medfør af § 10 i Retningslinjerne for FOAs klageinstans)

INDHOLDSFORTEGNELSE

FOAs klageinstans' beretning 2018.....	
Afgørelser truffet i 2018.....	
257-2017 FOAs a-kasse indklaget.....	
261-2017 FOA Nordsjælland indklaget.....	
262-2017 FOA Roskilde indklaget	
264-2018 PMF Afdeling 4 indklaget	
265-2018 FOA Sønderjylland og FOA (Forbundet) indklaget.....	
266-2018 FOA SOSU indklaget.....	
267-2018 FOA Sjælland indklaget.....	
268/2018 FOA 1 indklaget.....	
270-2018 FOA Sønderborg indklaget.....	
273-2018 FOAs a-kasse og FOA Randers indklaget.....	
274-2018 FOA (Forbundet) indklaget.....	
275-2018 FOAs a-kasse indklaget.....	
276-2018 FOA Sjælland indklaget.....	
277-2018 FOA Mariagerfjord indklaget.....	
278-2018 FOA Roskilde indklaget.....	
Statistisk oversigt over afgjorte klagesager	
Retningslinier for FOAs Klageinstans.....	

FOAs KLAGEINSTANS' BERETNING 2018

Den uvildige klageinstans, som FOA oprettede i 1998 med det formål at sikre det enkelte medlems rettigheder i forhold til Forbundet, afdelingerne og arbejdsløshedskassen, har haft følgende dommere:

Tidligere præsident i Sø- og Handelsretten Frank Poulsen fra 1998 til og med 2001, tidligere højesteretsdommer Hans Kardel fra 2002 til og med 2006, tidligere højesteretsdommer Marie-Louise Andreasen fra 2007 til 30. juni 2014 og tidligere præsident ved Retten i Roskilde Niels Waage fra 1. juli 2014.

FOA (Forbundet) varetager følgende sekretæropgaver for Klageinstansen:

Modtagelse og videreforsendelse af sager og henvendelser til Klageinstansen, generel information om Klageinstansen samt trykning og udsendelse af årsberetning.

Der er i 2018 udarbejdet nye retningslinjer for Klageinstansen. De er godkendt af Forbundets hovedbestyrelse og er gengivet bagest i denne beretning.

Klageinstansens dommer afgiver efter retningslinjernes § 10 hvert år en skriftlig beretning om sit virke. Beretningen offentliggøres den 1. april. Forud for offentliggørelsen forelægges beretningen for FOAs hovedbestyrelse.

Dommeren i FOAs klageinstans modtog i 2018 18 nye sager. Dommeren afgjorde 15 sager, herunder de 2 sager, der verserede ved årsskiftet 2017-18. 2 sager blev trukket tilbage af klageren, før der blev truffet afgørelse (sag nr. 263/2018 og sag nr. 269/2018). 2 sager blev – uden at være behandlet af dommeren – henvist til forhandling mellem klager og afdeling (sag nr. 271/2018 og nr. 272/2018). Der var således 1 sag under behandling den 1. januar 2019. 3 af de afgjorte sager vedrørte helt eller delvis FOAs a-kasse. Årsberetningen indeholder en oversigt over de 15 afgørelser, der er truffet i 2018.

København, januar 2019

Niels Waage

Afgørelser i FOAs KLAGEINSTANS i 2018

FOA	<p>13 af de 15 afgjorte klagesager var relateret til sagsbehandlingen i FOA Forbundet og FOAs afdelinger. En af disse vedrørte også FOAs a-kasse (sag nr. 273).</p> <p>Afgørelserne var fordelt således:</p> <p>I 6 af de 13 sager fik klagerne helt eller delvist medhold. Klageinstansen foreslog en godtgørelse eller erstatning i samtlige 6 sager.</p> <p>I 7 sager fik klageren ikke medhold</p>

FOAs a-kasse	<p>3 klagesager var relateret til sagsbehandlingen i Arbejdsløshedskassen. En af disse vedrørte også en afdeling (sag nr. 273).</p> <p>I 1 af de 3 sager fik klager medhold. Klageinstansen foreslog en godtgørelse/erstatning i denne sag.</p>

Afgørelser truffet i 2018

257-2017 (j.nr. 17/254992) FOAs a-kasse indklaget (afgørelse af 12. februar 2018)

Klage over, at a-kassen havde stillet krav om, at medlemmet skulle give afkald på efterløn som betingelse for, at a-kassen ville behandle en ansøgning fra ham om tilladelse til at drive selvstændig virksomhed som bibeskæftigelse i efterlønsperioden

Sagen drejede sig om, hvorvidt medlemmet A havde modtaget korrekt vejledning, da han i januar 2016 – efter at have fået bevilget efterløn – spurgte a-kassen, om han havde mulighed for at drive en begrænset virksomhed som musiker samtidig med, at han oppebar den bevilgede efterløn.

Klageinstansen lagde til grund, at A havde fået den besked fra en medarbejder i a-kassen, at a-kassen ikke ville kunne behandle en ansøgning fra ham om tilladelse til at drive selvstændig virksomhed samtidig med, at han modtog efterløn, medmindre han tilbagekaldte den ansøgning om efterløn, der netop var blevet bevilget, altså at han skulle give afkald på den bevilgede efterløn som betingelse for, at a-kassen ville behandle ansøgningen.

Klageinstansen lagde endvidere til grund, at a-kassens tilkendegivelse om, at A skulle give afkald på den netop bevilgede efterløn, hvis a-kassen skulle afklare, om han kunne drive selvstændig virksomhed samtidig med, at han modtog efterløn, var den eneste grund til, at A herefter faktisk gav afkald på efterlønnen den 16. januar 2016.

Klageinstansen fandt, at det fulgte af arbejdsløshedsforsikringslovens § 74 g, stk. 1, at A, efter at han havde fået bevilget efterløn, havde ret til at ansøge a-kassen om tilladelse til at drive en begrænset virksomhed som musiker samtidig med, at han oppebar den bevilgede efterløn, og at a-kassen ikke kunne stille krav om, at han skulle give afkald på sin netop bevilgede efterløn som betingelse for at behandle en sådan ansøgning.

Det var herefter Klageinstansens opfattelse, at det var uberettiget af a-kassen at stille denne betingelse. Den vejledning, A havde modtaget herom, var således misvisende.

Klageinstansen fandt derfor, at a-kassen med sin vejledning til A i januar 2016 havde pådraget sig et erstatningsansvar over for ham og foreslog, at a-kassen ydede A en erstatning, der stillede ham, som om han havde fået udbetalt efterløn i perioden 16. januar til 26. april 2016, hvor han ikke havde oppebåret efterløn, fordi han havde givet afkald på den.

261-2017 (j. nr. 17/314631) FOA Nordsjælland indklaget (afgørelse af 5. februar 2018)

Klage over en fellestillidsrepræsentants indsats i forbindelse med lønforhandlinger

A havde i foråret 2016 talt med sin fællestillidsrepræsentant (FTR) om at få en lønstigning på i alt 7 løntrin (fra løntrin 13 til løntrin 20) baseret på hendes erfaring. Det lykkedes først i august 2017 at opnå denne lønstigning gennem en indsats fra afdelingens side. A klagede i den anledning til Klageinstansen, idet hun først og fremmest gjorde gældende, at det skyldtes FTRs manglende indsats under lønforhandlingerne med arbejdsgiveren, at der gik så langt tid, inden hun opnåede den ønskede lønforhøjelse.

Lønkravet var ikke baseret på en påstand om, at arbejdsgiveren ikke har overholdt en kollektiv overenskomst eller As individuelle ansættelses- og lønvilkår. Det beroede således alene på udfaldet af forhandlinger mellem afdelingen (evt. FTR) og arbejdsgiveren, om det ville lykkes at sikre A den ønskede lønstigning. Klageinstansen lagde derfor til grund, at A ikke har haft et retskrav på at få udbetalt mere i løn, end hun rent faktisk fik, indtil det lykkedes afdelingen af sikre hende en lønstigning. Det var endvidere ikke godtgjort, at A kunne have opnået lønstigningen før det faktisk skete. Klageinstansen havde derfor ikke grundlag for at tilkende A erstatning fra afdelingen for et økonomisk tab. Klageinstansen kunne ikke kritisere, at forhandlingerne om As krav som så mange andre sager måtte afvente afslutningen af igangværende overenskomstforhandlinger.

Efter de foreliggende oplysninger fandt Klageinstansen imidlertid, at FTR ikke havde ydet A den medlemsservice, som hun har haft krav på som medlem af fagforeningen. Klageinstansen foreslog derfor, at afdelingen betalte A en godtgørelse for manglende medlemsservice, som efter en vurdering af sagens oplysninger fastsattes til 3.000 kr.

Afgørelsen blev truffet under henvisning til en bestemmelse i retningslinjerne for FOAs klageinstans, hvorefter afdelingen udreder evt. godtgørelse eller erstatning, som FOAs klageinstans måtte foreslå, i klagesager, hvor en tillidsrepræsentant er involveret, og hvor afdelingen har uddelegeret ansvarsområdet til tillidsrepræsentanten.

262-2017 (j. nr. 18/11098) FOA Roskilde indklaget (afgørelse af 30. maj 2018)

Klage over afdelingens håndtering af forhandlingerne om en bonusordning

I 2016 og i begyndelsen af 2017 foregik der forhandlinger mellem et plejecenter P og FOA Roskilde om en bonusordning for 8 teamledere (heriblandt A. Klagesagen vedrørte alene hende).

Arbejdsgiveren tilbød ved mail af 28. april 2017 afdelingen, at teamlederne kunne få en bonusaftale, der indebar en bonus på 30.000 kr. for 2017, hvis fire nærmere angivne betingelser blev opfyldt. Tilbuddet gik endvidere ud på, at der ville blive udbetalt 75 pct. af beløbet, hvis tre ud af de fire betingelser blev opfyldt.

Det viste sig senere, at tre af de fire betingelser blev opfyldt, således at der ville være blevet udbetalt teamlederne en bonus på 75 pct. af 30.000 kr. (dvs. 22.500 kr.) i 2017 til hver af teamlederne, hvis der var blevet indgået aftale i overensstemmelse med arbejdsgiverens tilbud.

Det fremgik af tilbuddet, at en evt. aftale forudsatte godkendelse fra en navngiven leder. Klageinstansen fandt imidlertid, at der må være en formodning for, at arbejdsgiveren ville have godkendt et forhandlingsresultat, der var i overensstemmelse med tilbuddet og at denne formodning ikke var afkræftet i det materiale, der blev forelagt Klageinstansen. Klageinstansen lagde derfor til grund, at A ville have modtaget en bonus på 22.500 kr., hvis arbejdsgiverens tilbud var blevet accepteret af afdelingen.

Imidlertid reagerede afdelingen ikke på tilbuddet før i november 2017, og på det tidspunkt meddelte arbejdsgiveren, at man ikke længere følte sig bundet af tilbuddet, idet man havde opfattet afdelingens passivitet således, at afdelingen ikke ønskede at acceptere tilbuddet.

Klageinstansen fandt på den baggrund, at det skyldtes en forsømmelse fra afdelingens side, at der ikke blev reageret på arbejdsgiverens tilbud i tide.

Der fandtes ikke at foreligge nogen saglig grund for afdelingen til ikke – som det mindste – at acceptere tilbuddet, idet dette under alle omstændigheder var mere fordelagtigt for teamlederne, end hvis ingen aftale var blevet indgået.

Klageinstansen fandt herefter, at afdelingen var erstatningsansvarlig over for A for det tab, hun havde lidt, fordi afdelingen ikke havde accepteret arbejdsgiverens tilbud af 28. april 2017, og foreslog derfor, at afdelingen ydede hende en erstatning på 22.500 kr.

264-2018 (j. nr. 18/27301) PMF Afdeling 4 indklaget. Afgørelse af 27. september 2018

Klage over afdelingens håndtering af medlemmets bortvisningssag

A var ansat som pædagogmedhjælper i en kommune. I sommeren 2014 påbegyndte hun pædagoguddannelsen under en ordning, hvorunder hun modtog fuld løn fra kommunen. Ved brev af 20. juli 2016 fra kommunen blev A bortvist fra sin stilling som pædagogmedhjælper. Bortvisningen blev begrundet med, at A uden lovlig grund var udeblevet fra sit arbejde. I bortvisningsbrevet blev der endvidere bl.a. henvist til, at A i nogle tilfælde ikke havde afleveret opgaver i forbindelse med uddannelsen, og at hun i strid med de gældende retningslinjer ikke havde sygemeldt sig eller givet oplysning om, hvornår hun ville holde ferie i nogle tilfælde. Det blev også anført, at A var udeblevet fra tjenstlige samtaler den 11. og 14. juli 2016.

Efter at være blevet bortvist henvendte A sig til afdelingen.

A indgav i begyndelsen af 2018 klage til Klageinstansen over afdelingens håndtering af bortvisningssagen, idet hun klagede dels over, at afdelingen ikke havde foranlediget en sag om bortvisningens berettigelse rejst mod kommunen, dels over afdelingens kommunikation med hende om, hvorvidt en sag mod kommunen om bortvisningens berettigelse ville blive rejst.

Afdelingen, der ikke havde taget initiativ til en fagretlig behandling af bortvisningens berettigelse, påberåbte sig bl.a., den ikke i tide kunne vurdere, om en fagretlig sag mod kommunen skulle eller kunne rejses, fordi A ikke i forbindelse med den påtænkte eller den endelige bortvisning havde taget kontakt til afdelingen. Dette afviste Klageinstansen, idet der havde været kontakt mellem afdelingen og A så tidligt, at der kunne være taget initiativ til en forhandling med afskedigelsesmyndigheden inden udløbet af en overenskomstmæssigt fastsat frist på 1 måned. Sagen ville herefter kunne være indbragt for et afskedigelsesnævn.

Klageinstansen bemærkede i øvrigt, at bortvisning af en lønmodtager kun kan ske, hvis denne har gjort sig skyldig i grov misligholdelse af ansættelsesforholdet, jf. f.eks. funktionærlovens § 4, og at en bortvisning ofte vil indebære alvorlige konsekvenser for den pågældende, såvel personligt som økonomisk. Klageinstansen fandt det herefter helt åbenbart, at det som led i den medlemsservice, en fagforening forventes at yde sine medlemmer, påhviler fagforeningen at bistå et medlem, der er blevet bortvist, så stærkt som muligt. Dette indebærer f.eks., at en fagforening, der orienteres om, at et medlem er blevet bortvist, over for sit medlem er forpligtet til grundigt at undersøge, om grundlaget for bortvisningen har været i orden, og at rejse eller søge at foranledige rejst en fagretlig sag eller en sag ved domstolene om bortvisningens berettigelse, medmindre det må anses som aldeles sikkert, at bortvisningen har været retmæssig.

Klageinstansen vurderede, at det var særdeles tvivlsomt, om bortvisningen i den konkrete sag havde været retmæssig. Klageinstansen bemærkede herved, at sagen havde været atypisk ved, at den bortviste medarbejder A ikke var i ordinær beskæftigelse, men efter aftale med arbejdsgiveren var under uddannelse med fuld løn. Der var intet oplyst om, at det af arbejdsgiveren var tilkendegivet, at det ville få ansættelsesmæssige konsekvenser, hvis A ikke fulgte sin uddannelsesplan tilfredsstillende, f.eks. undladelse af at aflevere opgaver eller at gå op til eksamen. Klageinstansen stillede sig endvidere tvivlende over for, om eventuelle forsømmelser med hensyn til uddannelsen som sådan kunne betragtes som en grov misligholdelse af selve *ansættelsesforholdet*. Klageinstansen var derfor af den opfattelse, at As eventuelle forsømmelse af undervisningen ikke

ville kunne danne grundlag for en bortvisning fra selve hendes stilling som pædagog-medhjælper.

Som nævnt havde arbejdsgiveren begrundet bortvisningen med, at A uden lovlig grund var udeblevet fra sit arbejde. Bortvisningsskrivelsen nævnte imidlertid ikke konkret, hvornår og under hvilke omstændigheder dette skulle være sket. Klageinstansen læste herefter bortvisningsskrivelsen således, at A blev bortvist, fordi hun ikke mødte op til to tjenstlige samtaler den 11. og 14. juli 2016. A havde ikke bestridt, at hun var udeblevet fra disse samtaler, men havde anført, at hendes sommerferie begyndte den 4. juli 2016, hvor det første brev om indkaldelse til tjenstlig samtale blev afsendt (via e-Boks), og at hun ikke tjekkede sin e-Boks i sommerferien. Hun var således ikke klar over, at hun var indkaldt til tjenstlige samtaler.

Klageinstansen bemærkede, at kommunen havde valgt at indkalde A til tjenstlige samtaler midt i sommerferieperioden først ved brev af 4. juli 2016 til en samtale den 11. juli 2016, og dernæst ved brev af 11. juli 2016 til en tjenstlig samtale den 14. juli 2016, altså inden for et tidsrum af 10 dage. Efter Klageinstansens opfattelse måtte det have stået kommunen klart, at der var en nærliggende mulighed for, at A holdt ferie og ikke reagerede på indkaldelserne, fordi hun ikke tjekkede sin e-Boks.

Klageinstansen fandt det meget tvivlsomt, om As manglende udeblivelse fra de tjenstlige samtaler under disse omstændigheder kunne betragtes som en grov tilsidesættelse af ansættelsesforholdet.

A havde bestridt, at hun havde tilsidesat sin pligt til at melde sig syg og melde sine ferieønsker ud, og efter Klageinstansens opfattelse fremstod disse forhold i sagen som så usikre, at de ikke i sig selv ville kunne berettiggelse til en bortvisning.

Samlet set fandt Klageinstansen, at kommunens begrundelse for bortvisningen, således som den var formuleret i bortvisningsskrivelsen, var så svag og upræcis, at afdelingen uden videre straks efter modtagelsen burde have forelagt sagen for Forbundet med henblik på, at Forbundet kunne vurdere, om der burde rejses en fagretlig sag om bortvisningens berettiggelse.

Klageinstansen fandt det sandsynligt, at en sådan sag kunne være vundet, i hvert fald således, at bortvisningen var blevet kendt uberettiget, og at A var blevet stillet, som om hun var blevet opsagt med overenskomstmæssigt varsel, der i As tilfælde efter det oplyste var på 4 måneder. Klageinstansen fandt derfor, at afdelingen var erstatningsansvarlig over for A, idet det måtte være afdelingens risiko, at en fagretlig sag ikke blev ført, og

at der således ikke blev mulighed for at få en retlig afgørelse om, hvorvidt bortvisningen var berettiget.

Klageinstansen foreslog derfor, at afdelingen betalte A et beløb svarende til lønnen i opsigelsesperioden. Klageinstansen kunne ikke på det foreliggende grundlag tage stilling til, om A herudover eventuelt måtte være berettiget til godtgørelse for urimelig opsigelse.

Med hensyn til As klage over afdelingens kommunikation med hende om spørgsmålet om at rejse en sag mod kommunen om bortvisningens berettigelse, fandt Klageinstansen, at A i hvert fald i tiden op til 3. oktober 2016 var bibragt den opfattelse, at afdelingen agtede at føre en bortvisningssag mod kommunen, og at afdelingen burde vide dette. Da det ikke var oplyst, at afdelingen senere havde tilkendegivet over for A, at man definitivt havde opgivet at føre en bortvisningssag mod kommunen, lagde Klageinstansen As oplysning om, at det først var i forbindelse med klagesagens behandling, at hun blev klar over, at en bortvisningssag ikke ville blive ført, til grund.

Klageinstansen fandt, at afdelingen dermed havde udvist en alvorlig forsømmelse over for A. Afdelingen burde allerede efter udløbet af månedsfristen i overenskomsten utvetydigt have tilkendegivet over for A, at man ikke agtede at foranledige nogen sag om bortvisningens berettigelse rejst mod kommunen, når det nu var det, afdelingen havde besluttet. Denne undladelse afskar A fra selv at indbringe sagen for domstolene i medfør af arbejdsretslovens § 11, stk. 2.

Klageinstansen lagde endvidere til grund, at det havde været til betydelig ulempe for A, at hun i urimelig lang tid fejlagtigt var gået ud fra, at en bortvisningssag ville blive rejst. Herefter – og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder i øvrigt – foreslog Klageinstansen, at afdelingen – ud over ovennævnte erstatning – skulle betale A en godtgørelse på 15.000 for den manglende medlemservice, som undladelsen af at meddele hende, at en sag om bortvisningens berettigelse ikke ville blive rejst, indebar.

265-2018 (j.nr. 18/127383) FOA Sønderjylland og FOA (Forbundet) indklaget (afgørelse af 2. oktober 2018)

Klage over afdelingens og Forbundets håndtering af medlemmets arbejdsskadesag

A klagede dels over den vejledning, hun havde modtaget fra en sagsbehandler i afdelingen med hensyn til udfyldelse af et spørgeskema, dels over Forbundets afgørelse,

hvorved FOA havde nægtet hende at refundere de udgifter, hun havde haft til en advokat, hun havde engageret til at bistå sig med arbejdsskadesagen.

A anførte bl.a., at hun i efteråret 2012 bad afdelingen om hjælp til at udfylde nogle papirer i arbejdsskadesagen. Sagsbehandleren rådede hende til at besvare et spørgsmål om, hvorvidt hun kunne komme tilbage til sit job, bekræftende. A bad endvidere sagsbehandleren om, at en advokat blev konsulteret, men det afviste sagsbehandleren. Efter ca. 14 dage fik hun afslag fra Arbejdsskadestyrelsen, hvilket havde fatale konsekvenser for As økonomi, idet kommunen fratog hende retten til sygedagpenge og satte hende på kontanthjælp. Havde hun ikke fået afslag af Arbejdsskadestyrelsen, havde hun stadig været på sygedagpenge. Hun fik genoptaget sin sag i foråret 2013. Da FOA én gang havde nægtet hende advokatbistand og var skyld i, at hendes sag var blevet afvist, valgte hun at antage en advokat til at hjælpe sig. Hun bad efterfølgende FOA om at betale hendes udgifter til advokaten, hvilket FOA nægtede.

Klageinstansen fandt det mest sandsynligt, at det forhold, at A ved udfyldelsen af spørgeskemaet svarede ja til spørgsmålet om, hvorvidt hun forventede, at hendes lønnedgang var midlertidig, ikke havde nogen afgørende betydning for sagens udfald. Klageinstansen havde ikke hermed taget stilling til, om Arbejdsskadestyrelsens afgørelse var juridisk holdbar, men henviste til, at dette kunne være afprøvet, hvis afgørelsen var blevet indbragt for Ankestyrelsen, hvilket ikke skete. A havde ikke klaget over, at afdelingen ikke foranledigede afgørelsen indbragt for Ankestyrelsen.

Klageinstansen fandt i øvrigt ikke at kunne vurdere, hvorledes A blev rådgivet af sagsbehandleren. Vedrørende dette spørgsmål stod det påstand mod påstand. Det forekom i øvrigt ikke muligt efter 6 år at få nærmere afklaret, hvordan ordene under vejledningen var faldet. Klageinstansen kunne derfor ikke kritisere den pågældende sagsbehandlers vejledning af A i forbindelse med udfyldelsen af klageskemaet.

Der ville kun have været grundlag for at pålægge FOA at godtgøre A de udgifter, hun havde haft til den af hende antagne advokat, hvis det kunne fastslås, at afdelingen under sin vejledning af A havde udvist en sådan forsømmelighed, at afdelingen havde pådraget sig et erstatningsansvar over for hende. Klageinstansens gennemgang af sagen gav ikke grundlag for at antage, at dette skulle have været tilfældet. Klageinstansen kunne derfor heller ikke imødekomme As krav på dette punkt.

266-2018 (j.nr. 18/135435) FOA SOSU indklaget (afgørelse af 30. maj 2018)

Klage over en faglig sagsbehandlers indsats i forbindelse med medlemmets sag om ophævelse af hendes uddannelsesaftale med en kommune og over hendes adfærd over for medlemmet

A klagede over en faglig sagsbehandler i afdelingen B. A havde henvendt sig til afdelingen, idet hendes arbejdsgiver (en kommune) påtænkte at ophæve en uddannelsesaftale, som A havde med kommunen, inden for prøvetiden. A ønskede hjælp til et høringssvar. A sendte herefter et udkast til høringssvar til B, som denne rettede til for sproglige fejl og sendte til A, som herefter sendte det tilrettede høringssvar til kommunen.

Kommunen ophævede uddannelsesaftalen inden for prøvetiden. B forsøgte – telefonisk – at få kommunen til at finde en anden praktikplads, men forgæves.

A anførte bl.a., at B ikke havde behandlet As sag, som hun skulle. B havde efter As opfattelse taget kommunens parti. B havde også givet udtryk for, at A talte forfærdelig dårligt dansk, og at 7-årige drenge i Danmark talte bedre dansk end A. B havde også skældt A ud for at sige sin mening.

B anførte bl.a., at A var sprogligt meget svær at forstå. B havde flere gange måttet bede hende gentage og tale langsomt. B havde forsøgt at forklare, at der er stor forskel på skriftligt og mundtligt dansk. Teoretisk var A dygtig. A og B havde talt lidt om, at det kunne være en ide, hvis A trænede sin danske udtale. B havde spurgt, om A havde børn, der talte dansk, hvilket A bekræftede. B havde derfor foreslået, at A evt. aftalte med sine børn, at de talte dansk, når de spiste sammen. A havde virket glad for rådet og ville overveje det.

B havde ikke sagt, at en 7 årig dreng taler bedre dansk end A. Den eneste sammenhæng, hun havde tænkt og talt om børn, var som nævnt med hensyn til evt. træning i spisesituationen. Bs fokus havde hele tiden været at få en anden praktikplads til A, og B mente, at hun havde gjort, hvad det var muligt at gøre – ikke mindst set i lyset af, at der var tale om en ophævelse inden for prøvetiden.

Det var Klageinstansens vurdering, at B havde gjort, hvad der var muligt for at varetage As interesser i forhold til kommunen, og Klageinstansen fandt intet grundlag for at antage, at B havde haft mulighed for at formå kommunen til at tilbagekalde ophævelsen af uddannelsesaftalen eller at skaffe en ny praktikplads. Klageinstansen havde således intet grundlag for at kritisere B for hendes faglige indsats.

Det var naturligvis beklageligt, at A havde opfattet de samtaler, hun havde haft med B omkring hendes vanskelige situation, således, at B havde haft en negativ holdning til

hende. Klageinstansen anså det imidlertid for overvejende sandsynligt, at As opfattelse af Bs holdning til hende skyldtes sproglige vanskeligheder. Klageinstansen kunne derfor, som sagen forelå oplyst, ikke kritisere Bs adfærd over for A.

267-2018 (J.nr. 18/193321) FOA Sjælland indklaget (afgørelse af 22. juni 2017)

Klage over afdelingens håndtering af medlemmets afskedigelsessag.

A blev ved brev af 9. marts 2018 fra X kommune afskediget fra sin stilling som beredskabsmester med overenskomstmæssigt varsel på 6 måneder. I henhold til funktionærlovens § 2a fik A udbetalt en fratrædelsesgodtgørelse svarende til 1 måneds løn. Det fremgår af afskedigelsesbrevet, at afskedigelsen skyldtes samarbejdsvanskeligheder.

Der havde den 23. februar 2018 været afholdt en tjenstlig samtale, hvor A deltog sammen med næstformand i afdelingen B, som på mødet anførte, at opsigelsen ikke var sagligt begrundet. Den 19. marts 2018 blev afskedigelsen af A forhandlet på et møde mellem kommunen og afdelingen ved B. På mødet blev det aftalt, at A fik tildelt en godtgørelse efter funktionærlovens § 2b, svarende til en måneds løn. A blev fritstillet frem til ansættelsesforholdets ophør, dog således, at han var forpligtiget til snarest muligt at søge nyt arbejde. Hvis A fik nyt job i fritstillingsperioden, skulle kommunen opgøre, om der skulle udbetales løn udover minimalerstatningsperioden.

A underskrev aftalen den 12. april 2018.

A klagede over afdelingens behandling af afskedigelsessagen. Han anførte bl.a., at han ikke fandt det i orden, at B havde underskrevet en aftale om, at kommunen kunne anvende minimalerstatningen i fritstillingsperioden. Han følte, at han nærmest blev tvunget til at underskrive.

Klageinstansen fandt ikke grundlag for at tilsidesætte afdelingens skøn, hvorefter den aftale, afdelingen indgik med kommunen, var den bedst opnåelige. Det fremgik udtrykkeligt af aftalen, at den forudsatte As tiltræden, og Klageinstansen kunne derfor ikke kritisere afdelingen for ikke på forhånd at have sikret sig, at A kunne tiltræde den.

Det var naturligvis beklageligt, at A havde følt sig generet af Bs måde at takle problemerne på, men Klageinstansen fandt intet i sagen, der tydede på, at hun ikke havde søgt at varetage As interesser på bedste måde. Klageinstansen havde således heller ikke grundlag for at bebrejde B, at det ikke lykkedes hende at formå kommunen til at opgive sin mulighed for at trække A i løn i det omfang, han i fritstillingsperioden måtte opnå anden lønindtægt ud over 3 måneders løn.

268/2018 (j.nr. 18/230763) FOA 1 indklaget (afgørelse af 25. juli 2018)

Klage over afdelingens håndtering af medlemmets afskedigelsessag

A havde været ansat som funktionær i en kommunal enhed X i ca. 10 år den 1. juni 2017, hvor der indtraf en episode, der involverede ham, hans kvindelige bekendte B, der også var ansat i X, og dennes 25-årige søn C. Episoden udviklede sig voldeligt og gav anledning til, at A fratrådte sin stilling i henhold til en fratrædelsesaftale af 7. juli 2017 indgået mellem X og faglig sekretær D, FOA 1. Herefter fratrådte A med funktionærlovens opsigelsesvarsel og blev øjeblikkeligt fritstillet. Det var anført i fratrædelsesaftalen, at afskedigelsen var begrundet i, at A havde udvist en adfærd over for en kollega, der umuliggjorde fortsat samarbejde. Årsagen til konflikten med kollegaen kunne dog ikke alene tilskrives A.

Politiet rejste efter episoden den 1. juni 2017 sigtelse mod A for vold mod C, men sigtelsen blev opgivet den 27. november 2017, hvilken afgørelse blev stadfæstet af Statsadvokaten. Derimod blev der rejst tiltale mod C for vold af særlig farlig karakter mod A.

A klagede til Klageinstansen over afdelingens håndtering af hans afskedigelsessag og anførte bl.a., at han ikke i forbindelse med afskedigelsessagen fik den tilstrækkelige hjælp fra FOA 1. Han anførte endvidere, at bedømmelsen af den episode, der gav anledning til afskedigelsen, udelukkende byggede på arbejdsgiverens opfattelse, men ikke på As, og at arbejdsgiverens bedømmelse af episoden hverken var sandfærdig eller ydede A den ringeste respekt som menneske.

Inden en tjenstlig samtale den 27. juni 2017 talte A kun med D i et kvarter. Det var den eneste kontakt, A havde til FOA inden den tjenstlige samtale. D mente, at en firing var for hård en sanktion, da det hele var sket uden for arbejdspladsen og uden for arbejdstid. D ringede få dage efter til A og sagde, at de var indkaldt til et nyt møde i X. Til dette møde fremlagde Xs jurister sagen, og de gav udtryk for at de ikke kunne afgøre skyld, det måtte politiet ordne, men at As leder havde bedt dem om at afskedige A i henhold til en aftale, de lagde på bordet til underskrift, ellers ville det betyde en firing.

D opfordrede A til at skrive under på aftalen og sagde, at A ikke vil få mere, hvis sagen gik i retten. Herefter underskrev A fratrædelsesaftalen.

Det fremgik af afdelingens bemærkninger til klagen, at afdelingen under hele sagsforløbet havde troet på As version af begivenhedsforløbet den 1. juni 2017. Klageinstansen delte denne vurdering, ikke mindst efter oplysningen om, at politiet havde frafaldet sigtelsen mod A for vold mod C.

Det var endvidere Klageinstansens opfattelse, at afskedigelsen af A var åbenbart urimelig. Klageinstansen lagde herved til grund, at arbejdsgiverens begrundelse for at afskedige A måtte have været en mistanke om, at A indledte episoden den 1. juni 2017 med at udøve vold eller trusler mod C – en mistanke, som havde vist sig at være uberettiget – mens forholdet rettelig var det, at A var blevet udsat for et alvorligt knivoverfald uden at have givet nogen rimelig anledning hertil.

Klageinstansen fandt det derfor også uheldigt, at fratrædelsesaftalen, som A og FOA 1 underskrev, indeholdt en uberettiget passus om, at afskedigelsen var begrundet i, at A havde udvist en adfærd over for en kollega, der umuliggjorde fortsat samarbejde. FOA 1 burde efter Klageinstansens opfattelse havde taget klart afstand fra denne passus i fratrædelsesaftalen og ikke blot have nøjedes med at få indføjet, at årsagen til konflikten ikke alene kunne tilskrives A.

Klageinstansen anså det som helt åbenbart, at der ikke var grundlag for en bortvisning af A – heller ikke som sagen forelå oplyst ved den tjenstlige samtale eller i forhandlingerne, der gik umiddelbart forud for indgåelsen af fratrædelsesaftalen.

Klageinstansen fandt derfor, at der ikke ville have været nogen procesrisiko ved ikke at indgå fratrædelsesaftalen, idet en fagretlig behandling eller en retssag efter Klageinstansens opfattelse ikke kunne tænkes at stille A ringere end fratrædelsesaftalen. Klageinstansen gik herved ud fra, at arbejdsgiveren med sin indstilling til baggrunden for afskedigelsen ikke ønskede, at A fortsat skulle være beskæftiget på arbejdspladsen i opsigelsesperioden og derfor under alle omstændigheder ville have fritstillet A i opsigelsesperioden.

Klageinstansen kunne ikke bebrejde FOA 1, at det ikke lykkedes at få arbejdsgiveren til at trække afskedigelse af A tilbage. Det ville heller ikke være muligt for FOA 1 ad fagretlig vej eller gennem en retssag at få afskedigelse af A annulleret, allerede fordi der ikke var hjemmel hertil i den hovedaftale, der regulerede As ansættelsesforhold.

Klageinstansen fandt derimod, at det, således som FOA 1 under hele forløbet – efter Klageinstansens mening med rette – havde vurderet episoden den 1. juni 2017, havde været nærliggende at rejse krav om godtgørelse for uberettiget afskedigelse efter funktionærlovens § 2 b. Klageinstansen fandt derfor, at FOA 1, når det tilsyneladende ikke var muligt at formå arbejdsgiveren til at imødekomme et sådant krav i forbindelse med forhandlingerne om fratrædelsesaftalen, burde have forelagt sagen for Forbundet med indstilling om at rejse sag mod arbejdsgiveren med påstand om betaling af en sådan godtgørelse.

Klageinstansen fandt det sandsynligt, at FOA kunne have vundet en sådan sag, og at FOA 1s indgåelse af fratrædelsesaftalen og dermed undladelsen af at tage initiativ til en fagretlig sag eller en retssag formentlig havde påført A et økonomisk tab. Klageinstansen foreslog derfor, at FOA 1 erstattede dette tab ved at betale A et beløb, der svarede til en godtgørelse på 3 måneders løn efter funktionærlovens § 2 b.

270-2018 (j.nr. 18/232521) FOA Sønderborg indklaget (afgørelse af 24. september 2018)

Klage over FOA Sønderborgs håndtering af medlemmets sag om en advarsel og hendes efterfølgende afskedigelsessag

A var ansat som dagplejer under kommune X og fik den 1. november 2017 af kommunen en advarsel i anledning af nogle forældreklager om mangelfuld hygiejne og dårlig kommunikation med forældrene. Hun sygemeldte sig herefter og blev senere afskediget, da hun ansås for at være helbredsmæssigt ude af stand til at varetage arbejdet som dagplejer.

A klagede til Klageinstansen over afdelingens bistand til hende i forbindelse med advarslen og afskedigelsen.

Klageinstansen gav ikke A medhold i klagen.

I afgørelsen anførte Klageinstansen bl.a., at man var enig med A i, at en mailkorrespondance mellem en personalekonsulent i kommunen og As leder, som A var blevet gjort bekendt med i forbindelse med kommunens partshøring af hende om påtænkt advarsel, forekom at være krænkende over for A. Klageinstansen kunne imidlertid ikke kritisere, at afdelingen anbefalede, at man afventede, om der blev givet en advarsel, eller hvorledes en advarsel ville blive formuleret, inden der blev afholdt møde med ledelsen om mailkorrespondancen. Afdelingen havde stillet A i udsigt, at man ville tage et møde med As leder om mailkorrespondancen. Klageinstansen lagde til grund, at afdelingen forudsatte, at A skulle deltage i mødet, og at dette også var klart for A. Klageinstansen fandt derfor ikke, at der forelå et løftebrud fra afdelingens side, når den ikke foretog sig yderligere med hensyn til mailkorrespondancen, efter at A havde meldt sig syg, idet Klageinstansen lagde til grund, at det på grund af As helbredstilstand ikke var muligt for hende at deltage i noget møde med arbejdsgiveren herom. Klageinstansen kunne heller ikke

kritisere, at afdelingen ikke fandt tilstrækkelig anledning til at tage mailkorrespondancen særskilt op med kommunen, så længe A var sygemeldt.

Med hensyn til advarslen bemærkede Klageinstansen, at den ikke havde mulighed for at foretage en nærmere vurdering af forældrenes klager, men der var tale om flere klager fra forskellige forældre, hvilket i sig selv udgjorde et objektivt konstaterbart forhold, som kommunen som arbejdsgiver i kraft af sin ledelsesret havde ret og pligt til at vurdere og beslutte konsekvenserne af. Advarslen var afgivet efter partshøring, og A havde således haft lejlighed til at gøre sine synspunkter omkring berettigelsen af en advarsel gældende over for kommunen. Klageinstansen fandt ikke grundlag for at kritisere afdelingen for at have vurderet, at det ikke ville have været muligt gennem en fagretlig sag (faglig voldgift) at få advarslen kendt uberettiget. Klageinstansen fandt det heller ikke godtgjort, at afdelingen skulle have lovet A, at man ville rette henvendelse til FOA (Forbundet) med henblik på, at en sådan fagretlig sag kunne blive ført.

Klageinstansen fandt ikke grundlag for at kritisere afdelingen for ikke at have bistået A tilstrækkeligt i forbindelse med en tjenstlige samtale, der blev afholdt forud for afskedigelsen af A.

Klageinstansen var enig med afdelingen i, at en medarbejders sygefravær kan udgøre en driftsmæssigt berettiget begrundelse for en opsigelse. Klageinstansen fandt endvidere, at det måtte have været upåregneligt for kommunen, at den meddelte advarsel udløste et sygeforløb hos A, hvorfor Klageinstansen ikke kunne kritisere afdelingen for at have undladt at påberåbe sig, at kommunen havde et ansvar for As sygemelding.

Generelt fandt Klageinstansen, at afdelingen har søgt at bistå A på tilfredsstillende vis, og Klageinstansen fandt ikke grundlag for at kritisere afdelingens valg af, på hvilken måde man har villet bistå hende. Klageinstansen kritiserede således ikke, at afdelingen ikke havde fundet grundlag for at optræde som partsrepræsentant for A.

Klageinstansen var enig med afdelingen i, at der ikke havde været grundlag for at rejse en sag om forskelsbehandling (handicap).

273-2018 (J.nr. 18/291606) FOAs a-kasse og FOA Randers indklaget (afgørelse af 12. november 2018)

Klage over a-kassens og afdelingens manglende vejledning af medlemmet om, at medlemmet ikke var berettiget til dagpenge efter endt uddannelse

A klagede til Klageinstansen over, at FOAs a-kasse og FOA Randers havde forsømt at vejlede hende om, at hun efter endt uddannelse (HF studentereksamen) ikke ville kunne modtage dagpenge ved ledighed, hvorfor hun mente, at hun burde have tilbagebetalt sit kontingent til a-kasse og fagforening.

Inden klagen blev forelagt for Klageinstansens dommer, havde det statslige klageorgan Center for klager over Arbejdsløshedsforsikring (CKA), truffet en afgørelse i sagen, hvorefter der ikke var grundlag for at kritisere a-kassens vejledning, og hvorefter A ikke havde ret til at få sit medlemsbidrag til a-kassen betalt tilbage. CKA anførte, at CKA alene behandler klager over a-kassers afgørelser og sagsbehandling, og derfor ikke kunne tage stilling til den vejledning, som hendes fagforening havde givet hende.

Ankestyrelsen stadfæstede CKAs afgørelse den 25. maj 2018.

Klageinstansen anførte, at det fremgår af § 4, stk. 5, i retningslinjerne for FOAs klageinstans, at Klageinstansen ikke kan behandle a-kassesager eller andre sager, der er omfattet af andre klagemuligheder. Klageinstansen kunne således ikke behandle klagen, for så vidt angår de forhold, som CKA og Ankestyrelsen havde truffet afgørelse om, dvs. at a-kassekontingentet ikke skulle tilbagebetales, og at FOAs a-kasse ikke kunne kritiseres for manglende vejledning af A.

Klageinstansen bemærkede endvidere, at afdelingens faglige medarbejdere ikke var bemyndiget til at vejlede eller rådgive om forhold, der henhørte under a-kassens område. Klageinstansen anså det endvidere for givet, at de faglige medarbejdere ville have henvist A til at rette henvendelse til a-kassen, hvis hun havde henvendt sig til afdelingen med spørgsmål, der henhørte under a-kassen. Endelig antog Klageinstansen, at afdelingens medarbejdere ikke havde haft et sådant kendskab til dagpengereglerne, at de umiddelbart havde kunnet se, at det forhold, at A var ”studerende”, udgjorde et problem for hendes muligheder for at opnå dagpenge ved ledighed efter endt uddannelse. Klageinstansen fandt derfor intet grundlag for at kritisere afdelingen for ikke uopfordret at have henvist A til at rette henvendelse til a-kassen herom.

I det omfang klagen vedrørte det forhold, at a-kassen og afdelingen ikke havde vejledt A om, at det ville være til hendes fordel at melde sig ud af fagforeningen (faglige del), bemærkede Klageinstansen, at det måtte stå A klart, at ansatte eller tillidsvalgte i en fagforening normalt ikke kan forventes at tilråde et medlem at melde sig ud af fagforeningen. En fagforening er en interesseorganisation, hvis styrke bl.a. beror på antallet af medlemmer, og det er derfor efter Klageinstansens opfattelse helt legitimt, at en fagforening ikke af egen drift opfordrer medlemmerne til at melde sig ud. I modsætning til

medlemskab af en a-kasse, der i det væsentlige alene giver medlemmerne den ene fordel, at de er forsikret mod arbejdsløshed i et nærmere bestemt omfang (dagpengeretten), tilbyder en fagforening som FOA medlemmerne en lang række fordele, hvis værdi de enkelte medlemmer kan have forskellige opfattelser af, men som ikke har noget med dagpengeret at gøre. A havde påberåbt sig, at ingen af de medarbejdere, hun havde kontakt med i a-kassen og fagforeningen (den faglige del), kunne være i tvivl om, at hun ønskede at udmelde sig af både a-kassen og fagforeningen (den faglige del). Klageinstansen lagde efter sagens oplysninger til grund, at baggrunden for dette ønske var, at A havde opdaget, at hun ikke var berettiget til dagpenge efter endt uddannelse. Mens det umiddelbart var forståeligt, at A fandt sit medlemskab af a-kassen værdiløst, når hun nu ikke kunne opnå dagpenge ved ledighed efter endt uddannelse, var det efter Klageinstansens opfattelse ikke nærliggende, at hun skulle have haft en tilsvarende opfattelse af sit medlemskab af fagforeningen (den faglige del).

Klageinstansen kunne derfor ikke kritisere, at det forhold, at As medlemskab af a-kassen ikke gav hende ret til dagpenge, ikke gav nogen medarbejder i a-kassen eller afdelingen anledning til at råde hende til at udmelde sig af fagforeningen (faglige del). Klageinstansen kunne således ikke tage klagen til følge på dette punkt.

A havde endvidere anført, at a-kassen, afdelingen og Forbundet (forbundsformanden) havde frarådet A at melde sig ud af fagforeningen (faglige del), så længe klagesagen var sere.

Afdelingen og a-kassen bestred As oplysninger om, at man skulle have frarådet hende at melde sig ud af a-kassen eller af fagforeningen. Klageinstansen havde således ikke oplysninger om, hvilke medarbejdere der skulle have frarådet A at melde sig ud af a-kassen eller fagforeningen, hvorledes ordene skulle være faldet, og hvilken begrundelse, medarbejderne skulle have givet for en sådan rådgivning. Allerede af den grund kunne Klageinstansen ikke tage klagen til følge på dette punkt, for så vidt angår a-kassen eller afdelingen.

For så vidt angår Forbundet, havde A anført, at forbundsformanden under en samtale i sommeren 2018 frarådede hende at udmelde sig af fagforeningen før sagens afslutning. Efter de foreliggende oplysninger fandt Klageinstansen ikke, at forbundsformanden havde taget selvstændig stilling til spørgsmålet om As eventuelle udmeldelse af fagforeningen, men at hun blot opfordrede A til at følge den vejledning, hun havde modtaget af afdelingen, og at dette må have stået A klart. Allerede af den grund fandt

Klageinstansen ikke at kunne kritisere forbundsformandens udtalelser til A under den nævnte samtale.

274-2018 (j. nr. 18/278744) FOA (Forbundet) indklaget (afgørelse af 5. september 2018)

Klage over FOA (Forbundet)s indgåelse af forlig på medlemmets vegne

FOA (Forbundet) afsluttede en fagretlig sag mod en kommune om ophævelse af en uddannelsesaftale med at indgå et forlig, hvorved der tilkendtes A en godtgørelse på 45.000 kr. Under de forhandlinger, der førte til forliget, var såvel FOA som modparten KL af den opfattelse, at beløbet var skattefrit. Efterfølgende viste det sig imidlertid, at skattemyndighederne ikke havde accepteret den af parterne forudsatte skattefrihed, idet SKAT traf beslutning om, at godtgørelsen skulle beskattes efter ligningslovens § 7U.

A klagede i den anledning til Klageinstansen over Forbundets sagsbehandling.

Klageinstansen, der forudsatte, at SKATs afgørelse var korrekt, lagde derfor til grund, at A ikke på noget tidspunkt havde haft et juridisk krav på skattefrihed af godtgørelsesbeløbet.

Hvis A havde været bundet af forliget, ville hun have været afskåret fra at søge at opnå en højere godtgørelse end de 45.000 kr. gennem en afgørelse fra Tvistighedsnævnet, og hun ville derfor muligvis have lidt et økonomisk tab som følge af FOAs sagsbehandling (indgåelsen af forliget). Klageinstansen var imidlertid enig med Forbundet i, at det måtte antages, at forliget ville kunne være tilsidesat som følge af bristede forudsætninger, hvis A havde ønsket det, nu da det viste sig, at skattemyndighederne ikke ville acceptere den af parterne forudsatte skattefrihed. A havde imidlertid ikke ønsket at anfægte forliget, og dermed havde hun ikke lidt noget økonomisk tab på grund af det indgåede forlig, og Forbundet var derfor ikke erstatningspligtigt over for A.

Klageinstansen havde overvejet, om der kunne tilkendes A en godtgørelse for mangelfuld medlemservice fra FOAs side som følge af det beskrevne hændelsesforløb.

Klageinstansen fandt dog ikke tilstrækkeligt grundlag herfor, selv om det naturligvis var beklageligt, at der i forløbet var blevet bibragt A skuffede forventninger om skattefrihed af den i sagen omhandlede godtgørelse.

Klageinstansen henviste herved til, at spørgsmålet om skattepligten for den i sagen omhandlede godtgørelse måtte anses for vanskeligt. Dette sås af, dels at såvel FOA som KL gik ud fra en anden opfattelse af skattespørgsmålet end det, som skattemyndighederne kom frem til, dels at skattevæsenet selv i første omgang kom til et andet resultat. Hertil

kom imidlertid, at Forbundet efterfølgende ydede A den medlemsservice at indhente en ekstern advokatbistand til vurdering af skattespørgsmålet.

275-2018 (j. nr. 18/313150) FOAs a-kasse indklaget. (Afgørelse af 2. oktober 2018)
Klage over a-kassens vejledning om, hvorvidt efterløn modregnes i aldersopsparing

A havde den 2. februar 2018 et møde med medarbejderen B i FOAs a-kasse, X afdeling med henblik på at undersøge, hvornår det ville være fordelagtigt for hende at gå på efterløn.

A anførte i sin klage over B, at denne på mødet den 2. februar 2018 oplyste hende om, at hvis hun gik på efterløn den 19. april 2020, ville hun kunne få højeste sats, og at der ikke ville blive modregnet i hendes aldersopsparing. Den 5. februar 2018 havde A i anden anledning et møde med sin bankrådgiver, og A fortalte bankrådgiveren, at hun kunne gå på efterløn den 19. april 2020, og at hun ikke ville få modregnet sin aldersopsparing.

Bankrådgiveren troede ikke, at det var rigtigt og fik dette bekræftet af en kollega. A kontaktede herefter straks B, der lovede at undersøge spørgsmålet endnu en gang.

B anførte bl.a., at hun oplyste A om, at hun skulle udskyde overgangen til efterløn i mindst 1 ½ år og arbejde mindst 2.340 timer, fra hun havde fået udstedt et efterlønsbevis, for at kunne opnå ret til efterløn med den høje efterløns sats. Da hun var i tvivl om, hvordan pensionerne skulle modregnes i efterlønnen, ville hun undersøge dette i a-kassens hovedkontor og vende tilbage med et svar, hvilket hun tilkendegav over for A. Hun sendte sine spørgsmål ind til a-kassens hovedkontor den 12. februar 2018, fik svar den 20. februar 2018 og sendte den 22. februar 2018 A et svar med almindelig post. Heraf fremgik, at As pensioner skulle modregnes i efterlønnen.

Den 15. februar 2018 underskrev A en aftale i henhold til hvilken hun opsagde sin stilling som social- og sundhedshjælper til fratrædelse 19. april 2020.

Klageinstansen bemærkede, at hvis man lagde As egen forklaring om hændelsesforløbet til grund, kunne det fastslås, at A den 5. februar 2018 gennem sin samtale med sin bank var blevet klar over, at det i det mindste var meget usikkert, om hun kunne forlade sig på den opfattelse, hun var blevet bibragt ved samtalen med B den 2. februar 2018 om vilkårene for en overgang til efterløn den 19. april 2020. Hun burde derfor have afventet en nærmere afklaring, inden hun underskrev opsigelsen den 15. februar 2018.

På den baggrund kunne klagen ikke tages til følge.

276-2018 (j.nr. 18/319407) FOA Sjælland indklaget (afgørelse af 12. september 2018)

Klage over, at afdelingen først indsendte partshøringssvar i en afskedigelsessag til arbejdsgiveren efter svarfristens udløb

A klagede over, at et partshøringssvar afgivet i forbindelse med, at hun var påtænkt afskediget fra sin stilling ved et sundhedscenter, ikke blev afsendt rettidigt fra afdelingen. Afdelingen anførte bl.a., at der i forbindelse med As afskedigelse efter ca. 2½ måneds ansættelse var en del forhold, som A og afdelingen i sagsforløbet blev enige om at kommentere over for arbejdsgiveren. Høringssvaret blev udarbejdet, men ved en forglemmelse i afdelingen ikke rettidigt afsendt, og arbejdsgiveren havde således først modtaget høringssvaret efter høringsfristens udløb. Høringssvaret var efterfølgende fremsendt til arbejdsgiveren, som dog ikke tillagde det vægt i relation til afskedigelsen af A. Afdelingens erfaringer med opsigelser i prøvetidsperioden var desværre dårlige, idet afdelingen stort set aldrig havde opnået at få ændret en varslet opsigelse.

I overensstemmelse med afdelingens erkendelse fandt Klageinstansen, at det var en beklagelig forsømmelse fra afdelingens side, at der ikke blev draget omsorg for, at høringssvaret i As sag blev afsendt til arbejdsgiveren inden svarfristens udløb.

Klageinstansen bemærkede, at en lønmodtagers mulighed for at afgive et partshøringssvar, inden arbejdsgiveren træffer endelig afgørelse om afskedigelsen, må betragtes som et væsentligt led i medarbejderens retsbeskyttelse og foreslog derfor, at afdelingen betalte A en godtgørelse på 5.000 kr. for den manglende medlemsservice, som forsømmelsen indebar.

277-2018 (j. nr. 18529463) FOA Mariagerfjord indklaget (afgørelse af 2. november 2018)

Klage over afdelingens håndtering af medlemmets afskedigelsessag.

A, der var ansat i en kommune, blev ved brev af 21. februar 2018 opsagt fra sin stilling med 6 måneders varsel til fratrædelse ved udgangen af august 2018 med en nærmere begrundelse.

Den 28. februar 2018 kontraopsagde A sin stilling, med fratrædelse 31. marts 2018, idet hun havde fået nyt job uden for kommunen.

Den 2. marts 2018 afholdtes forhandling mellem As FOA-afdeling og kommunen om afskedigelsen af A, uden at der kunne opnås enighed med hensyn til, om afskedigelsen havde været sagligt begrundet.

A anførte over for Klageinstansen, at afdelingen samme dag oplyste hende om, at sagen ville blive sendt til Forbundet, og at As aktive rolle i sagen var afsluttet, indtil der kom en tilbagemelding om evt. deltagelse i et organisationsmøde.

I den efterfølgende periode var der ingen kontakt mellem FOA og A, som var overbevist om, at sagen kørte, som den skulle.

I maj 2018 talte A med afdelingen, som forvissede hende om, at der var styr på sagen, og at afdelingen havde rykket Forbundet.

Det viste sig senere, at afdelingen først sendte sagen til Forbundet den 14. juni 2018, men dette fik A ikke nogen oplysning om, da hun den 20. juni 2018 havde en 20 minutter lang samtale med afdelingen om sagen.

Den 13. juli 2018 spurgte A til sagen og fik det svar, at afdelingen havde rykket og rykket Forbundet, og at man ville vende tilbage den følgende uge, hvilket dog ikke skete.

Den 6. september 2018 blev A ringet op af afdelingen, som fortalte, at en advokat i Forbundet havde besluttet ikke at gå videre med sagen, da hun ikke mente, at der var basis for at rejse en sag. Argumentationen skulle være, at kommunen i sagsforløbet havde ”rettet for sig”.

Den 13. september 2018 videresendte afdelingen en mail fra Forbundets advokat til A. Det fremgik heraf, at Forbundet ikke havde mulighed for at videreføre spørgsmålet om opsigelsens rimelighed/saglighed, da det forudsatte, at der inden for 1 måned efter afholdelse af den lokale forhandling var anmodet om nedsættelse af et afskedigelsesnævn i sagen, (jf. overenskomst for Social- og sundhedspersonale i kommunerne § 21, stk. 5.)

Den lokale forhandling havde fundet sted den 2. marts 2018 og for at kunne videreføre sagen skulle begæringen om nedsættelse af et afskedigelsesnævn have været kommunen og KL i hænde inden for en måned efter afholdelsen af den lokale forhandling, for at fristen skulle have været overholdt. Forbundet modtog imidlertid først sagen fra afdelingen første gang den 14. juni 2018. Dette var baggrunden for, at Forbundet ikke kunne videreføre sagen.

Klageinstansen bemærkede, at afdelingen erkendte at have begået fejl i forbindelse med As afskedigelsessag, og det fremgik af de foreliggende oplysninger, at fejlene først og fremmest bestod i, at afdelingen ikke sendte sagen til Forbundet inden for den månedsfrist, der fremgår af § 21 i ovennævnte overenskomst. Dette indebærer, at A var blevet frataget muligheden for, at det kunne blive prøvet fagretligt, om opsigelsen af hende var usaglig.

Klageinstansen fandt efter sin gennemgang af sagen ikke, at det kunne udelukkes, at FOA under en sag for et afskedigelsesnævn ville kunne få medhold i en påstand om, at opsigelsen af A var usaglig.

Da det var afdelingens fejl, at fristen i overenskomstens § 21 var blevet overskredet, måtte det være afdelingens risiko, at det ikke blev muligt at få en fagretlig afgørelse om, hvorvidt opsigelsen var rimeligt begrundet.

Klageinstansen fandt på den baggrund, at afdelingen var erstatningsansvarlig over for A og fastsatte skønsmæssigt erstatningens størrelse til én måneds løn, jf. funktionærlovens § 2 b, stk. 1.

Da afdelingen ikke havde bestridt As redegørelse for, hvorledes hun var blevet informeret af afdelingen om afdelingens sagsbehandling efter det lokale møde den 2. marts 2018, herunder forelæggelsen af sagen for Forbundet, lagde Klageinstansen As redegørelse til grund for sin afgørelse.

Klageinstansen fandt herefter, at orienteringen på flere punkter havde været vildledende, og at det havde været til betydelig ulempe for A, at hun ikke fra starten var blevet gjort bekendt med, at hendes afskedigelsessag var indsendt til Forbundet for sent til, at der kunne rejses en fagretlig sag om godtgørelse for usaglig opsigelse.

Klageinstansen foreslog derfor, at afdelingen – ud over ovennævnte erstatningsbeløb – skulle betale A en godtgørelse på 5.000 kr. for mangelfuld medlemservice.

278-2018 (j. nr. 18/532260) FOA Roskilde indklaget (afgørelse af 4. december 2018)

Klage over en tillidsrepræsentants og afdelingens vejledning af medlemmet om de økonomiske vilkår for at uddanne sig til pædagogisk assistent under en ordning, hvor medlemmet fortsat modtog løn fra arbejdsgiveren under uddannelsen

A klagede bl.a. over 1) at en tillidsrepræsentant havde givet ham forkerte og vildledende oplysninger om de økonomiske vilkår for hans uddannelse som pædagogisk assistent, inden han påbegyndte uddannelsen, og 2) at en sagsbehandler i afdelingen havde givet ham forkerte oplysninger om hans muligheder for at få kørselsfradrag under uddannelsen og derefter opfordret ham til skattesnyd ved at undlade at ændre hans skattekort, således at det for Skattevæsenet så ud, som om han fortsat var berettiget til kørselsfradrag efter påbegyndt uddannelse.

Vedr. punkt 1) anførte A bl.a., at han, inden han påbegyndte sin uddannelse, fik oplyst af sin tillidsrepræsentant, at hans økonomiske forhold ville være uændrede under hans uddannelse i forhold til den tid, han var i arbejde umiddelbart før han påbegyndte sin

uddannelse. Det havde imidlertid vist sig, at han ikke havde kunnet opretholde det betydelige kørselsfradrag, han havde haft som bosiddende i X-købing og arbejdende i Y-købing, idet det AUB (Arbejdsgivernes uddannelsesbidrag), som han var berettiget til som uddannelsessøgende, var af langt mindre værdi end kørselsfradraget. Han mente, at tillidsrepræsentanten måtte have fået den forkerte oplysning af afdelingen, som derfor måtte være erstatningsansvarlig for hans tab.

Vedr. punkt 2) anførte A bl.a., at han havde talt med sagsbehandler B i afdelingen, som havde oplyst ham om, at han kunne opretholde sit kørselsfradrag på strækningen mellem hans bopæl i X-købing og hans hidtidige arbejdsplads i Y-købing, mens han skulle søge AUB, for så vidt angik strækningen mellem arbejdspladsen Y-købing og skolen i Z-købing. B sagde til ham, at han ikke skulle ændre sit skattekort med hensyn til kørselsfradrag. Nogle måneder senere ringede B ham op og fortalte nu, at hun havde taget fejl, men hun opfordrede ham til at undlade at ændre sit skattekort og at undlade at søge AUB. Dette opfattede A således, han blev opfordret til at forsøge at få skattevæsenet til at tro, at han stadig havde normalt arbejde og således var berettiget til kørselsfradrag, hvilket han nægtede at gå med til.

Klageinstansen bemærkede ad punkt 1) bl.a., at Klageinstansen gik ud fra, at tillidsrepræsentanten ikke havde kendt til As individuelle skatteforhold, herunder hans kørselsfradrag, da vedkommende orienterede A om de økonomiske vilkår for hans uddannelse til pædagogisk assistent. A havde ikke påberåbt sig, at han selv havde gjort tillidsrepræsentanten opmærksom på sit kørselsfradrag. Klageinstansen mente derfor ikke, at A kunne regne med, at tillidsrepræsentantens vejledning om hans økonomiske vilkår i forbindelse med uddannelsen også omfattede de skattemæssige spørgsmål, men fandt, at han selv burde have spurgt ind til de skattemæssige spørgsmål og evt. have søgt vejledning hos SKAT, inden han baserede sine dispositioner på tillidsrepræsentantens vejledning. Allerede af den grund fandt Klageinstansen ikke, at afdelingen var erstatningsansvarlig for det eventuelle tab, som A måtte have lidt ved at være gået ud fra, at tillidsrepræsentanten i sin vejledning også havde taget højde for As skattemæssige kørselsfradrag. Klageinstansen kunne derfor ikke tage klagen til følge på dette punkt.

Vedr. punkt 2) bemærkede Klageinstansen, at afdelingen havde erkendt, at B oprindeligt havde givet A forkerte oplysninger om hans muligheder for at opretholde sit kørselsfradrag, efter at han havde påbegyndt sin uddannelse. Afdelingen havde imidlertid konsekvent fastholdt, at B samtidig gjorde ham opmærksom på, at FOA ikke normalt

rådgiver om skattemæssige forhold, og at han selv måtte tage kontakt til SKAT for at kunne være sikker på, hvorledes skattemyndighederne vurderede hans forhold.

A benægtede, at afdelingen på noget tidspunkt havde taget et sådant forbehold.

Da det således stod påstand mod påstand med hensyn til, om afdelingen havde taget de nævnte forbehold vedrørende den skattemæssige vejledning, kunne Klageinstansen ikke tage stilling til klagen på dette punkt. Klageinstansen fandt dog ikke grundlag for at antage, at B skulle have opfordret A til skattesnyd.

Statistisk oversigt over de afgjorte sager

Klagernes fordeling på kvinder og mænd.

Klager	kvinde	mand	I alt
	11	4	15

Klagernes fordeling på faggrupper

Social- og Sundhedssektoren:	6	Social- og sundhedsassistent (4), Social- og sundhedshjælper (2)
Pædagogisk sektor:	4	Pædagogmedhjælper (3) Dagplejer (1)
Kost- og Servicesektoren:	0	
Teknik- og Servicesektoren:	3	Teknisk serviceleder (1) Specialarbejder (1) beredskabsmester (1)
Uoplyst:	2	
I alt	15	

Afgørelser fordelt på forbund, afdelinger, a-kasse

	Klager medhold (helt eller delvist)	Foreslået erstatning/godtgørelse	Klager ikke medhold	Klagen ikke realitetsbehandlet	Klager i alt
FOA Forbundet			2		2
A-kasse	1	1	2		3
FOA 1	1	1			1
Mariagerfjord	1	1			1
Nordsjælland	1	1			1
PMF Afd. 4	1	1			1
Randers			1		1
Roskilde	1	1	1		2
Sjælland	1	1	1		2
SOSU			1		1
Sønderborg			1		1
Sønderjylland			1		1
I alt	7	7	10		17 *)

Klagernes fordeling på forbund, afdelinger, a-kasse

Antal	Forbund	Afdelinger	a-kasse	i alt
I alt	2	12	3	17*)

*) Når antallet af klagere på skemaerne udgør 17, mens det samlede antal afgørelser kun udgør 15, skyldes det, at 1 af afgørelserne angik klager over både afdeling og forbund (sag nr. 265) og at 1 af afgørelserne angik klager over både afdeling og a-kasse (sag nr. 273).

RETNINGSLINJER FOR FOAs KLAGEINSTANS

(vedtaget af FOAs hovedbestyrelse den 10. oktober 2018)

§ 1 Formål

FOAs klageinstans har til formål at sikre det enkelte medlems rettigheder i FOA og FOAs A-kasse ved at give medlemmet mulighed for at klage over sagsbehandlingen i eller en afgørelse truffet af forbundet, A-kassen, en afdeling eller en tillidsvalgt.

§ 2 Klageinstansens dommer og sekretariatsfunktioner

Klageinstansens opgaver varetages af en person, benævnt dommer, der udpeges af hovedbestyrelsen for en 3-årig periode, og som ikke må være medlem af eller ansat i FOA/FOAs A-kasse. Dommeren skal have en relevant faglig baggrund, være uvildig og fremtræde som sådan.

Stk. 2. Dommeren kan ansætte en personlig sekretær til varetagelse af sekretariatsopgaver. Sekretæren aflønnes af forbundet.

§ 3. Dommerens funktion

Dommeren behandler klager over sagsbehandlingen i og afgørelser truffet af forbundet, A-kassen, en afdeling eller en tillidsvalgt.

Stk. 2. Dommeren er i sin virksomhed uafhængig af instruktioner om den enkelte sagsbehandling og afgørelse fra alle instanser inden for FOA/FOAs A-kasse.

§ 4. Klagen

Klageinstansen kan kun behandle klager, der vedrører sager, som behandles eller er blevet behandlet som led i den service, som ydes til medlemmer, og hvori klageren har en konkret individuel interesse.

Stk. 2. Klageren skal være gyldigt medlem af FOA, når sagen opstår, medmindre en afdeling har valgt at behandle medlemssagen, selv om sagen er opstået, før medlemskabet er indgået. En klage kan dog altid behandles, såfremt der efter dommerens opfattelse foreligger særlige omstændigheder.

Stk. 3. Klageinstansen kan efter anmodning fra forbundet behandle en sag, selv om der ikke foreligger klage fra et medlem.

Stk. 4. Klageinstansen kan ikke behandle klager vedr. sager af politisk karakter, herunder sager, der vedrører FOAs almindelige virke som interesseorganisation, f.eks. OK-forhandlinger eller andre forhandlinger om generelle ansættelsesvilkår og det generelle politiske og fagpolitiske arbejde (medlemskab af LO, internationalt arbejde mv.).

Stk. 5. Klageinstansen kan ikke behandle a-kassesager eller andre sager, der er omfattet af andre klagemuligheder. Klageinstansen kan dog tage stilling til, om udfaldet af en sag, der er afgjort af en forvaltningsmyndighed, bør medføre, at klageren tilkendes en erstatning eller godtgørelse, jf. § 7.

§ 5. Fremgangsmåden ved indgivelse af klage

Stk. 1. Klagen indgives til Klageinstansens sekretariat på et klageskema, der findes på FOAs hjemmeside eller pr. brev ved almindelig post.

Stk. 2. Klageskemaet sendes pr. e-mail til klage001@foa.dk eller med almindelig post til Sekretariatet for FOAs klageinstans, Staunings Plads 1-3 1790 København V.

Stk. 3. Sekretariatet sender klagen til indklagede, med henblik på, at klager og indklagede kan nå frem til en forhandlingsløsning. Kan en sådan ikke opnås, afgiver indklagede en udtalelse, som sendes til sekretariatet. Klagen sendes herefter til dommeren tillige med indklagedes udtalelse.

Stk. 4. Dommeren sender herefter indklagedes udtalelse til klager, som får lejlighed til at kommentere den inden udløbet af en frist, der kan forlænges. Dommeren kan, hvis det skønnes nødvendigt, indhente yderligere oplysninger fra en af parterne eller begge.

§ 6. Sagsbehandling

Sagen behandles fortrinsvis ved e-mailkorrespondance mellem dommeren og parterne.

Stk. 2. Dommeren kan afvise sager, der på grund af usikkerhed om bedømmelsen af de fremkomne faktiske oplysninger eller af andre særlige grunde findes uegnet til afgørelse i Klageinstansen.

Stk. 3. Dommeren kan henstille til en indklaget afdeling, at den forelægger spørgsmål af juridisk karakter, herunder om Klageinstansens kompetence, for forbundet, hvis sagen skønnes at give anledning dertil.

Dommeren er ikke bundet af forbundets vurdering.

Stk. 4. Hvis en frist, som dommeren har fastsat for indgivelse af indlæg fra klagesagens parter, ikke overholdes, kan dommeren afgøre sagen på det foreliggende grundlag.

§ 7. Afgørelsen

Sagen afgøres på grundlag af det fremkomne skriftlige materiale.

Stk. 2. Dommeren kan

- fastslå, at der ikke kan gives klager medhold i klagen
- udtale kritik af en sags behandling eller afgørelse
- foreslå ændring af en afgørelse, forretningsgange eller lignende
- foreslå, at indklagede betaler klager erstatning for et økonomisk tab og/eller godtgørelse for manglende eller mangelfuld medlemservice.

Stk. 3. Afgørelsen udfærdiges skriftligt og med en begrundelse.

Stk. 4. Afgørelsen kan ikke påklages til nogen anden FOA-instans, men fratager ikke klageren retten til at rejse sagen ved domstolene.

Stk. 5. Det er ved etableringen af Klageinstansen forudsat, at dommerens afgørelser efterleves.

§ 8. Genoptagelse

Dommeren kan efter anmodning beslutte at genoptage en sag, hvor der er truffet afgørelse efter § 7.

§ 9. Betaling af erstatning eller godtgørelse

Den erstatning eller godtgørelse, der foreslås af dommeren, betales af den indklagede part.

Stk. 2. I klagesager, hvor en tillidsrepræsentant har sagsbehandlet, og hvor afdelingen har uddelegeret ansvarsområdet til tillidsrepræsentanten, betaler afdelingen den erstatning eller godtgørelse, som dommeren måtte foreslå.

Stk. 3. I øvrige sager, hvor en tillidsrepræsentant har ydet rådgivning eller opgaveløsning til et medlem, og hvor dommeren måtte foreslå en erstatning eller godtgørelse, betaler forbundet denne.

§ 10. Årsberetning

Dommeren udarbejder hvert år en skriftlig beretning om sit virke.

§ 11. Ikrafttræden

Disse retningslinjer er vedtaget af FOAs hovedbestyrelse den 9. - 10. oktober 2018. De afløser de tidligere retningslinjer for FOAs klageinstans og træder straks i kraft.